

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24177

гр. София, 16.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
закрито заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

като разглежда дело номер **9879** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е било образувано по жалба на И. С. К., чрез адв. Х., съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, срещу Решение № Ж- 761/13.08. 2025г. на КЕВР в частта му с която на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратено производството, поради липса на компетентност.

С оспореното си Решение КЕВР е приела, че поставените пред нея въпроси не са от нейна компетентност.

С Определение № 5831/12.02.26 г., АССГ е отменил определението, с което е дал ход по същество на спора, отменил е решението на КЕВР в оспорената част и е върнал преписката на КЕВР за произнасяне по жалбата на И. К. срещу "ВиК" ЕООД, Б., като е осъдил КЕВР да заплати на жалбоподателя разноските по делото. Изложил е подробни съображения по компетентността на комисията да се произнесе по подадената до нея жалба.

За да постанови Определение № 5831/12.02.26 г., АССГ е отчел практика на ВАС, обективирана в Решение № 868/ 27.01.2026 г. по адм. № 5201/2025 г. относно прилагането на чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР, както в случая, в което е записано : „...Съдът не е съобразил диспозитива и мотивите на решението на КЕВР с разпоредбите на закона, в случая на АПК, въпреки че извършва контрол за законосъобразност върху акта на комисията. Съгласно разпоредбите на АПК недопустимостта на административното производство е основание за негово прекратяване,но това се извършва на основанията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Според кодекса, основанията за недопустимост на административното производство са посочени в чл. 22 и чл. 27 АПК. Същите са : приложимост на АПК извън посочените в чл. 22 АПК хипотези, както и 1. липса на влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни;2. липса на всяка административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване;3. наличие на въпрос от компетентност на друг орган, когато актът не може да бъде издаден без предварителното решаване на този въпрос;4. дееспособност на гражданите и процесуална правоспособност на организациите;5. наличие на

правен интерес на заявителя, привлечените и встъпилите граждани и организации; 6. наличие на други специални изисквания, установени със закон. Според чл. 22 ЗЕ, Комисията разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечнен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В рамките на предоставената правораздавателна компетентност КЕВР следва да разреши въпроса дали спорът между потребителя "Андромеда Ин" ЕООД [населено място] и "ВиК" ЕАД [населено място] е свързан с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В рамките на този спор КЕВР е длъжна да се произнесе по същество, доколкото упражнява правомощие за разглеждане на правен по естеството си спор и не може да прекратява производството с материалноправен критерий, който следва да приложи спрямо позицията на една от двете спорещи страни. Самата комисия упражнява правомощие, което законът в чл. 22 ЗЕ ѝ предоставя, поради което незаконосъобразно същата е приела, че няма компетентност за това. Напротив - компетентността е предоставена със закон и не е изключена със закон. Основателността на жалбата на потребителя, респективно - позицията на ВиК дружеството зависи от материалноправната приложимост на закона - ЗРВКУ спрямо повдигнатия между тези две страни спор. Неправилно административният съд е приел, че КЕВР няма материалноправна компетентност да разреши повдигнатия спор. Следва да се посочи и това, че КЕВР не може да разрешава допустимостта на производствата по разрешаване на спорове по чл. 22 ЗЕ на базата на разпоредби, които се конкурират като противоречащи с норми на АПК. В този случай допустимостта на производството пред КЕВР се определя не с нормите на цитираната разпоредба на чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР, а от нормативен акт от по-висока степен, какъвто е АПК. Следва да се посочи и това, че материалноправната компетентност на един орган да издава актове е свързана с валидността на тези актове в качеството им на индивидуални или общи административни актове - чл. 146 АПК. От анализа на нормите на ЗРВКУ, на които се позовава органът и административният съд е видно, че цитираните от тях в мотивите на съответните актове норми са свързани с упражняване на регулаторна и контролна функция /които именно се упражняват чрез издаване на индивидуални административни актове/, а не на правораздавателна такава. Изричната компетентност за разрешаване на правни спорове е предоставена със закон и не е отречена със специална законова разпоредба, поради което нормата на Правилника ѝ е непротивопоставима. Ето защо като е потвърдил с решението си законосъобразността на решението на КЕВР съдът е постановил неправилно решение, което противоречи на материалния закон и е необосновано. Отделно от това следва да се посочи същественото нарушение на съдопроизводствените правила, което се изразява в следното: КЕВР е отказала да се произнесе по същество по повдигнатия правен спор, с който е била сезирана. Според правилата на АПК, които единствено намират приложение в случая, отказът на административния орган, /дори и този орган, който упражнява правораздавателна компетентност по силата на закона, доколкото не е налице друг специален процесуален закон/ да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален или общ административен акт, се оспорва по реда на раздел четвърти на глава десета на АПК - чл. 197 и сл. АПК. В рамките на посоченото оспорване, което не се развива по правилата на чл. 145 и сл. АПК, съдът се произнася с определение след провеждане на закрито съдебно заседание. В случая съдът не е провел производство по раздел четвърти на глава десета, а е разгледал решението на КЕВР по правилата на чл. 145 и сл. АПК като оспорване на индивидуален административен акт.

Както се посочи, съдебното решение е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон досежно преценката на компетентността на КЕВР.....“.

С Определение № 6373/ 10.06.2026 г. по административно дело № 5530/2026 г. ВАС е обезсилил Определение № 5831 от 12.02.2026 г., постановено от Административен съд София-град по адм. д. № 9879/25 г и е върнал делото на Административен съд София-град за продължаване на съдопроизводствените действия.

В Определение № 6373/ 10.06.2026 г. на ВАС не е внесена яснота дали се връща делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София - град.

В Определение № 6373/ 10.06.2026 г. на ВАС е посочено и следното: „...В., административният съд правилно е стигнал до извод за компетентност на Комисията по чл.22 ЗЕ. ... Комисията неправилно се е позовала на разпоредба от вътрешно-организационен акт, във връзка с неприложимостта на която и съдът е изложил правилни съображения. ...“

От изложеното е видно:Първо, с Определение № 5831/12.02.26 г., АССГ, според определението на ВАС, е формирал верен извод, че е неприложима разпоредбата на 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация на основание на която, изрично посочена като правно основание, е прекратено производството от КЕВР, поради приета от КЕВР липса на компетентност на Комисията.Второ, „административният съд правилно е стигнал до извод за компетентност на Комисията по чл.22 ЗЕ“, според записаното в определението на ВАС. Трето, с Определение № 5831/12.02.26 г., АССГ е отменил е решението на КЕВР в оспорената част и е върнал преписката на КЕВР за произнасяне по жалбата на И. К. срещу "ВиК" ЕООД, Б., по подробно изложени съображения по фактите и правото.

Следователно, АССГ е формирал изводи по същество. В Определение № 6373/ 10.06.2026 г. на ВАС не е посочено изрично, че делото се връща за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София –град, именно което налага съдията да се отведе на основание чл. 22, ал.1 т.5 и т.6 от ГПК.

Предвид изложеното и на основание чл. 22, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТВЕЖДА съдия Стоян Тонев от разглеждане на адм. д. № 9879/2025 г. по описа на Административен съд София - град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Делото да се докладва на председателя на съда за разпределение на друг съдия - докладчик.

СЪДИЯ: